

Zsellérek

Beteg színét hat-nyolc gyerekek arcán
szánja a téli reggel, s felhő-falkán
ver végig a szél szöges ostora,
a zsupfödélben mély sebek jajognak
és a kihült kürtő se tréfa szóval
kér bodor dísznek vig füstfodrokat.

Rongyait csak a kuckó szögletében
hiszi bocskornak a láb, de a réten,
hol két tehénnek rabjaként lohol,
úgy általázik mint az anya lelke
amely a könnyét könnyre ejti egyre
s öröme tűzként sohase lobog.

Kihült szemébe egyként fér a gyermek,
a mult, ma, holnap, s férje, akit nemre
vágya se fárad számon tartani,
s a férj?, szakállát míg a marka méri,
az ablakon át oly mindegyként néz ki,
ahogy halott néz port vagy baldachint.

Kenyérhéjat rág egy lány, az apróbbak
örülni próbálnak a sárgolyóknak,
miket játéknak szépít képzetük:
Egy nap játékát mind majd földre ejti,
baba-beszédét, hitét elfelejti,
robotba áll, ... egy lánnyal elterül;
s jön, jön, kit senki nem akar, a Gyermek,
meghal a csók, mit Áldás mérgezett meg
mielőtt tüze, méze kifogyott, —
a lelkük kong, mint üres kincsesláda,
amelyből egyszer mindent, ami drága,
valaki olyan gyorsan kilopott.

(1943)